

V exekuci proti Josefu V-ovi byly zabaveny kůže. Žalobou proti vymáhajícímu věřiteli domáhala se žalobkyně vyloučení koží z exekuce, tvrdíc k nim vlastnické právo. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odvolací soud převzal zjištění prvního soudu, že prodatel koží, Josef B., prodal na úvěr kůže žalobkyni, nikoli Josefu V-ovi a že je na její výslovnou žádost poslal drahou na adresu Josefa V-a, jemuž žalobkyně dává kůže zpracovati. Tím označila žalobkyně Josefa V-a za svého zmocněnce k přijetí zásilky zboží a nabyla dodáním koží V-ovi a tím, že je převzal pro žalobkyni, držby a vlastnictví koží zástupcem. Tím zjistil soud druhé stolice, že žalobkyně zboží (kůže) pro sebe koupila (titul vlastnictví), jakož i odevzdání zboží zástupcem (§ 1017 obč. zák.). Právem proto odvolací soud uznal, že vlastnictví koží přešlo na základě koupě a odevzdání na žalobkyni, nikoli na Josefa V-a, jenž převzal zboží jen, by je pro žalobkyni zpracoval, a nikoli s úmyslem mítí je jako vlastní.

Čís. 10247.

Vlastník věcí, zcizených za úpadku soudním prodejem, nemůže se domáhati náhrady škody na správci úpadkové podstaty (na úpadkové podstatě) z důvodů, že neupustil od soudního prodeje, ač byl ústně upozorněn, že věci nepatřily úpadci, nýbrž třetí osobě. Bylo na vlastníku věcí, by podal včas žalobu podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Rv I 1666/29).

Žalobce domáhal se na úpadkové podstatě pozůstalosti po Karlu P-ovi a na správci této podstaty náhrady 16.000 Kč, ježto byl soudně prodán nábytek, jehož prý byl žalobce vlastníkem, koupiv ho za 16.000 Kč. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání, opřenému o dovolací důvody § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s., nelze upřítí oprávnění. Majetkové kusy, o které jde, byly v exekuční věci Karla G-a proti pozůstalosti po Karlu P-ovi usnesením okresního soudu ze dne 14. listopadu 1925 soudně zabaveny a bylo zabavení vykonáno poznámkou v zájemním protokole. Usnesením téhož soudu ze dne 12. června 1926 byl druhý žalovaný jako správce úpadkové podstaty v pozůstalosti po Karlu P-ovi vyzván, aby si tyto věci, uložené v dražebně, vyzvedl. Správce úpadkové podstaty Dr. Karel F. učinil pak návrh na soudní prodej zmíněných svršků, který byl usnesením obchodního soudu v Praze ze dne 16. prosince 1926 povolen a dne 25. března 1927 také

proveden. Žalobce tvrdí, že mu škoda vznikla tímto soudním prodejem a že ji Dr. Karel F. jako správce úpadkové podstaty a i osobně zavinil tím, že svršky dal soudně prodati, ač byl na to upozorněn, že patří vlastnický žalobci. Ale zavinění správce úpadkové podstaty nelze spatřovati ani v tom, že od soudního prodeje neupustil na pouhé ústní (telefonické) oznámení Dr. Jana L-a, jenž žalobce tenkrát nezastupoval, že zařízení nepatřilo Karlu P-ovi, nýbrž jeho sestře Emilii, a že je od jejího dědice Jana Š-a koupil žalobce, najmě an Dr. L. podle vlastního žalobcova přednesu a i podle svého dopisu ze dne 10. května 1927 na jeho výzvu, by mu to napsal, odvětil, že mu do věci dále nic není. Na takovéto oznámení nemusel žalovaný Dr. Karel F. ani jako správce úpadkové podstaty ani osobně nic zaříditi, zejména nemusel ani nahlédnouti do spisů pozůstalostních (exekučních) a pátrati tam po domnělém vlastnickém právu žalující strany, a mohl prostě vyčkati, až se bude hlásiti sám domnělý vlastník nebo jeho plnou mocí vykázaný zástupce, což se do dne soudního prodeje nestalo. Žalovaný Dr. Karel F. mohl se tak zachovati tím spíše, an podle § 81 konk. ř. má správce úpadkové podstaty hájiti zájmy účastníků, nikoliv i zájmy osob jiných, zejména takových, jež uplatňují práva na vyloučení, která podle § 11 konk. ř. vyhlášením úpadku nejsou dotčena. Z toho, co uvedeno, jest patrné, že škodu, již žalobce prý utrpěl soudním prodejem svršků v úpadku pozůstalosti po Karlu P-ovi, nezavinila žalovaná strana a zejména ani Dr. Karel F. osobně, a že, utrpěl-li žalobce tímto prodejem vůbec škodu, zavinil si ji sám tím, že nepodal zavčas žalobu o nepřipustnost exekuce podle § 37 ex. ř., což ohledně dražebního výtěžku mohl by ostatně učiniti také ještě dodatečně. Poukazuje-li žalobce k tomu, že dlel v Americe a že se proto nemohl o své věci starati, není tím pro něho nic získáno, neboť mohl a měl v tomto případě zříditi za sebe zástupce a pověřiti ho, by hájil jeho zájmy.

Čís. 10248.

Svěřila-li pojišťovna advokátu vymáhání pojišťovacích premií, jest oprávněna požadovati na něm náhradu i již splatných i budoucně splatných premií, byla-li nucena pojišťovací smlouvy stornovati, ježto advokát zanedbal svou povinnost vymáhati premie. Bylo na advokátu, by prokázal, že by bez ohledu na jeho zavinění nenastala splatnost budoucích premií. Pojišťovna nemohla v takovém případě upomínati pojistníky o placení premií.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Rv I 2057/29).

Žalující pojišťovna svěřila žalovanému advokátu vymáhání pojišťovacích premií. Žalovaný však nevymáhal premie včas, čímž se stalo, že žalující pojišťovna byla nucena pojišťovací smlouvy stornovati, takže utrpěla škodu tím, že jí ušly jednak premie již splatné jednak premie budoucí. Žalobě, již se žalobkyně domáhala na žalovaném náhrady obo-